

Hồi 83

Trong Hoang Thôn Tình Xưa Chợt Dậy Trước Quan Môn Tiểu Khất Ra Tay

Thỉ mới vào đông mà đã rất buốt, trời xám thâm tím, hàn phong kéo về như xoi xĩa vào tận gân xương muôn vật khiến chúng co rúm lại. Đến như một dãy từ Tiểu Cô sơn kéo dài đến dãy núi Đại Cung hồ cũng như rút thắt lại, cây cối xơ xác, chỉ còn lại những cành khẳng khiu run rẩy trong gió rét.

Hướng Sơn tiểu tập là trung điểm mà lữ khách từ Đại Cung hồ đi Dương Tử Giang tất phải ngang qua, đây là một điểm buôn bán phồn vinh, ngày thường khách thương lẫn hào khách tứ xứ thường đổ dồn về buôn bán lẫn thưởng ngoạn phong cảnh. Tuy chỉ có vài trăm hộ, nhưng toàn trấn đã có hơn mấy mươi khách sạn tửu điểm.

Thế nhưng mỗi cuối năm đông về, giá rét căm căm, thì đây chính là lúc vắng khách nhất trong năm.

Hôm ấy vừa quá Ngọ, thực bất ngờ khi người ta nhìn thấy trước cửa một tửu điểm có tên "Lưu Tiên" là một trong những tửu điểm nổi tiếng nhất ở vùng này lại xuất hiện hai vị khách lạ. Bọn họ là một đôi nam thanh nữ tú, tuổi chưa ngoài hai mươi, dầu ăn vận rất phong phanh nhưng sắc mặt họ vẫn hồng nhuận, tựa hồ như họ đang ở vào mùa hạ hay xuân, tuyệt nhiên không có vẻ gì là lạnh cả.

Thiếu niên nghiêng đầu sang thiếu nữ bên cạnh mình, nói :

- Từ khi thay áo quần ở Phù Lương, dễ có gần tháng nay không vào trấn !

Thiếu nữ nở nụ cười ngọt ngào :

- Ở đây chỉ sợ tìm không ra nơi bán áo quần.

Nói rồi cả hai nắm tay nhau bước vào quán.

Quán rộng rãi, bàn ghế sơn son ngay ngắn chỉnh tề thực không kém gì một tửu quán lớn cỡ các thị trấn khác, chỉ có điều lúc này đến một tửu khách cũng không có.

Hai gã tiểu nhị đang đứng trước quầy chuyện phiếm, chợt thấy có khách vào chùng như hơi đột ngột, cho nên cả hai ngơ ngác nhìn nhau tỏ ra lúng túng.

Thấy vậy, thiếu nữ lên tiếng trước :

- Đây là tửu quán chứ ?

Hai gã tiểu nhị ấm ớ mấy tiếng, gã bên trái mặt vàng vọt chấp tay thi lễ đáp ứng

- Dạ, dạ... đây là Lưu Tiên tử quán, thiếu gia... quán chúng tôi thực tình không có... không có nữ hầu...

Thiếu nữ vừa nghe vậy mặt ửng đỏ lên, chau mày nói :

- Thiếu gia vào đây ăn uống, các người lộn xộn gì chứ ?

Hai gã tiểu nhị mặt mới giãn ra, gã mặt vàng tiếp :

- Thiếu gia chẳng phải là đầu thôn...

Lão chủ quầy quầy chừng như nhận ra chuyện không ổn, vội bước ra khỏi quầy chấp tay thi lễ nói :

- Đám tiểu nhị không biết chuyện, mong lượng thứ. Thiếu gia, tiểu thư, mời !

Vừa nói vừa khoát bộ dẫn đầu mời khách vào ngồi bàn, bấy giờ mới bồi một nụ cười vốn có của kẻ phục vụ, nói :

- Nhị vị dùng gì ?

Thiếu niên nhìn thiếu nữ ngồi đối diện nói :

- Xem có gì ngon dọn lên một bàn, thêm một bình rượu hâm.

Lão chủ quầy gạt đầu dạ lia lịa rồi lui ra.

Bọn họ ngồi trong một gian nhỏ có che. rèm châu ngăn với bên ngoài, thiếu nữ đưa mắt quan sát quanh một vòng, nói :

- Thiên Kỳ, chàng đoán xem thường ngày bọn chúng đón khách cũng đều nói những lời như vậy chứ ?

Hiển nhiên hai vị khách này là Đồng Thiên Kỳ và Vạn Kiếm Công Chúa.

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên lắc đầu :

- Đương nhiên không thể, nàng cảm thấy bên trong có gì khác thường ?

- Em nghĩ, chỉ cần đến đầu thôn tất biết rõ chuyện.

Lúc này đã thấy tên tiểu nhị mặt vàng lúc nãy hai tay bưng khay trà lên với nụ cười trên mặt, Vạn Phụng làm như không có chuyện gì xảy ra, vui vẻ hỏi:

- Này, tiểu nhị ca, sơn thôn của các người lớn nhỏ ?

Tiểu nhị cười xoa tay đáp :

- Bẩm tiểu thư, bốn thôn không lớn, chỉ chừng hơn trăm hộ.

Bạch Vạn Phụng nhìn Đồng Thiên Kỳ cười nói :

- Trong lúc chờ rượu thịt dọn lên, sao chúng ta không đi dạo một vòng nhỉ ?

Đồng Thiên Kỳ còn chưa đáp đã thấy tên tiểu nhị mặt đỏ sẫm, tay xua lia lịa nói:

- Tiểu thư, thiên vạn không nên ra ngoài.

Vân Phụng cố trộn mắt vận hỏi :

- Tại sao ?

Tiểu nhị ngó người ẩm ớ, một lúc mới nói giả lả :

- Không có gì, không có gì, tiểu nhân chỉ nghĩ tốt cho tiểu thư.

Vân Phụng nhìn Đồng Thiên Kỳ nói :

- Thiên Kỳ, chúng ta đoán không sai.

Đồng Thiên Kỳ nhún vai thờ ơ :

- Xem ra nàng định xen vào ?

- Hừ, rõ ràng là có chuyện hãm hiếp phụ nữ, chàng không nhúng tay vào thì em cũng nhúng tay vào !

Đồng Thiên Kỳ chưa đáp thì đã nghe bên ngoài có tiếng la lớn :

- Vì sao không cho vào ?

Giọng một tên tiểu nhị :

- Không có thức ăn thừa, các người đi nơi khác !

Chỉ nghe cũng biết kẻ vừa định vào là hành khát.

- Thối mồm, ai cần ăn cơm thừa cá cặn, các người chó thấy chúng ta ăn vận rách rưới mà xem thường, nhìn mặt bắt hình dong, chỉ sợ các người đuổi thân tài ra cửa rồi !

- Ê, ê... đừng đi nữa, trong này có...

Vừa nói đến đó, đã thấy rèm cửa vén lên, bước vào là một lão một thiếu, thì ra không đợi tên tiểu nhị mời hết câu thì bọn 1 họ đã bước vào trong quán.

Bọn họ ngồi bên bàn bát tiên đối diện với bàn của bọn Đồng Thiên Kỳ, thiếu niên nhìn gã tiểu nhị đứng tựa bên quầy trở mắt nhìn, la lớn :

- Nhìn gì chứ, mau mang lên một khay trà ngon, sau đó dọn một con gà nướng, thêm mười hai món gì ngon nhất, nhớ bốn bầu hảo tửu ! Nhanh ! Nhanh !

Khách đã vào chẳng thể lấy tiền trước khi ăn, gã tiểu nhị bất đắc dĩ đành gật đầu rồi lui ra. Đồng Thiên Kỳ đã nhìn kỹ hai vị khách vừa vào, lão già tuổi chừng thất tuần, người mặc áo vá có đến mấy trăm mảnh, tóc râu bạc trắng, thân hành gầy guộc nhưng mắt trông rất tinh anh.

Thiếu niên ăn vận không khác gì lão già chỉ có điều tuổi chỉ chừng mười bốn mười lăm, mặt mày khôi ngô, giọng nói cao sáng, xem ra cả hai nhân vật này có lai lịch không tầm thường tí nào.

Bấy giờ nghe tiểu hành khát lên tiếng :

- Lão gia gia, chuyện ở đây chúng ta giải quyết hay là đi lại Cung hồ?

Lão khất cái liếc nhanh mắt nhìn về phía bàn Đồng Thiên Kỳ, thấp giọng nói :

- Ai bảo chúng ta giải quyết chuyện ở đây ?

Tiểu hành khất giọng vẻ ngạc nhiên :

- Ủa, nếu vậy chúng ta đến đây làm gì ?

- Kha kha... thằng cháu ngốc ọ, đã là ăn mày, không lưu lạc bốn bể, chẳng lẽ người muốn có chốn lạc cười ?

Tiểu hành khất như hơi bất mãn với câu này trách móc :

- Lão gia gia, tính tình của ông gần đây sao khác hẳn trước đây ?

- Thằng nhóc, người sao càng ngày càng ngốc nhỉ ? Chẳng lẽ không nghe câu "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời" ta làm sao lại khác trước đây được chứ ?

- Gần đây ông nghĩ ngợi gì, cháu đương nhiên biết được "Cung Hồ quỷ tiêu" Tề Minh Viễn công lực cao thâm, chúng ta chỉ e đấu không lại hắn, do vậy ông nghĩ để giúp Huyết Kiếp Thủ một tay mới ngầm bảo vệ cho tử muội họ Nhan. Nhưng lại sợ bại dưới tay Tề Minh Viễn thì một đời thân liệt danh hại, cho nên ông nghĩ có nên gióng trống hạ cờ hay không ?

Lão khất cái mặt bỗng đỏ phừng lên, cơn giận như phát tác, nhưng rồi nén lại trong lòng trầm giọng nói :

- Thằng cháu ngốc, người quên rằng lúc đầu chúng ta có hảo ý khuyên họ dừng đi, nhưng họ đã nói những gì à.

Tiểu hành khất cãi lại :

- Nhưng lúc ấy họ chưa biết ông là ai ?

- Người tốt ráo cũng chỉ vì bọn họ ư ?

- Không, mà vì khâm phục một người.

- Khâm phục bọn họ ?

- Không, khâm phục Huyết Kiếp Thủ !

- Ài, cháu à ! người biết Huyết Kiếp Thủ là ai chứ ? Người gặp người ấy bao giờ chưa ?

- Chưa, nhưng chỉ biết tên là Đồng Thiên Kỳ, một kiếm trong tay vùng vẫy Trung nguyên, khiến bọn ác bá tà đạo nghe danh bạt vía !

Nói đến đó gã bỗng vỗ đùi đánh đét một tiếng rồi đưa ngón tay cái lên cười ha hả nói :

- Ông ọ, chỉ có như vậy mới đáng gọi là đại anh hùng hào kiệt !

Hai người nói chuyện đến đó thì dừng lại.

Bạch Vân Phụng ngưng mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ, chàng ngược lại mắt ngó xa xăm ngoài khung cửa sổ như đang tư lự gì, nàng chừng như cũng hiểu ra tâm sự của chàng lúc này. Nhưng nàng không dố kỵ ganh ghét, hình như trong thâm tâm nàng từ lâu đã nghĩ sẽ có một ngày thế này.

Đột nhiên bên ngoài lại nghe giọng lão hành khất vang lên:

- Hài nhi, người nghĩ đến hậu quả chưa?

Tiểu hành khất giọng khảng khái :

- Ông ạ ! Ông từng nói làm việc bằng hết lương tâm trong sạch, giao lưu bằng hữu với đấng anh hùng, thì có chết cũng không kể !

- Ha ha ha... hài nhi khá lắm, ta vốn nghĩ để người lại làm giống không ngờ người trúng độc quá nặng. Ha ha ha... từ nay về sau, thế gian chỉ e tuyệt mất giống này !

Tiểu hành khất la lên :

- A thì ra ông định lừa cháu, may mà cháu kiên quyết đi, bằng không thì trúng kế rồi !

Nói đến đó bỗng mặt xịu lại :

- Chỉ đáng tiếc chúng ta chưa gặp người ấy.

- Hài tử, đó mới gọi là thần giao !

Tiểu hành khất tởm hồ như hiểu ra, gật đầu nói:

- Đúng, các phân đàn của Nhật Nguyệt Bang bị nhóm người của Vạn Thánh đảo vào Trung Nguyên đánh phá không ít, chúng ta chưa động thủ nhưng sẽ có ngày nhúng tay vào. Ông này, những người của Vạn thánh đảo đều rất giỏi sao đến một trong tám đại phân đàn của Nhật Nguyệt bang là Thái Hồ phân đàn mà cũng bị đánh?

- Người của Vạn Thánh Đảo có thể nói Thạch Tùng Linh là công lực cao nhất, so với người thì trên một bậc, đương nhiên họ không làm gì nổi Thái Hồ phân đàn đâu, đây gọi là kế bức hổ nuốt sói mà thôi.

Tiểu hóa tử ngạc nhiên trở mặt hỏi :

- Chẳng lẽ ông cho rằng đánh Thái Hồ phân đàn là người Linh Sơn phái ?

- Ủm, mà cũng có thể là Nam Hải !

Đến đó đã thấy tiểu nhị bưng cơm nước lên, lão nói :

- Ài, tranh thủ ăn uống rồi đi

Quả vậy, lúc này kể cả bàn của Đồng Thiên Kỳ cũng đã dọn đầy thức ăn và rượu, Đồng Thiên Kỳ tay nắm lấy bình rượu định rót nhưng bỗng bị bàn tay của Vân Phụng cản lại, nàng ngưng mắt nhìn sâu vào mắt chàng nói :

- Chuyện trước đây trên Thiên Đài nham chẳng lẽ chàng còn để hận trong lòng với họ sao ?

Đồng Thiên Kỳ chùng như hơi bất ngờ trước câu hỏi này của nàng nhưng trầm mặc không đáp.

Thiên Kỳ, có lẽ bọn họ chỉ nhất thời hiểu lầm chàng mà hành động như vậy, chung thủy cũng chỉ vì quá yêu chàng, lúc này lẽ nào chàng bỏ mặc họ ?

Đồng Thiên Kỳ ngậm thở dài một hơi lắc đầu nói:

- Chẳng lẽ tôi đi giúp họ ?

Bạch Vân Phụng hơi ngớ người, rồi kiên định nói :

- Cần phải gặp được họ, nếu không thì em sẽ mang họ đến tìm chàng.

Đồng Thiên Kỳ không tranh cãi gì, chỉ lẳng lặng gấp thức ăn.

Bạch Vân Phụng bỗng chợt xao động trong lòng, nói :

- Trừ phi đến cả em chàng cũng từ bỏ !

Đồng Thiên Kỳ giật mình, ngưng đưa thức ăn nửa chừng, nói :

- Nàng nói vậy là ý gì?

Bạch Vân Phụng giọng u oán nặng nề :

- Nếu không thì em không bao giờ an lòng sống bên chàng, bởi vì tính mạng của họ đều nằm trong tay em.

Đồng Thiên Kỳ nghe đến đó đau rồi như tơ, lòng lại xót xa cay đắng, nhất thời không nghĩ ra giải đáp, lắc đầu nói trầm giọng :

- Hiện tại không nên nói những điều này.

Bạch Vân Phụng biết một ý niệm ăn trong đầu chàng thì không thể vài ba câu nói là sửa đổi được, bèn thở ra nói :

- Thôi được, tạm gác chuyện này vậy.

Vân Phụng vừa nói xong, đột nhiên bên ngoài nghe giọng lão già gắt lên :

- Hải nhi, chớ xen chuyện người, chúng ta rách rưới thế này không vào chốn tao nhã hoa lệ được đâu, người ta tìm là các vị cô nương xinh đẹp. Thôi mau ăn đi kẻo nguội.

Tiểu hành khất chỉ "hừ" một tiếng tỏ ra bực tức, nhưng không nói gì.

Đồng Thiên Kỳ vốn nghe có tiếng người vào, chỉ có điều lúc này trong lòng buồn phiền nên không để ý. Bấy giờ nghe tiếng lão già thì đưa mắt nhìn ra ngoài, mới biết vừa có thêm ba vị khách nữa bước vào, một già hai trẻ đều vận áo đen, mặt sáng mày hung xem chừng không phải là thường nhân.

Lúc này lão già mắt ti hí quét nhìn hai người hành khất một cái nói :

- Chúng ta đến đây chờ Đồng Thiên Kỳ, chẳng rảnh hơi để kiếm chuyện, chớ gây rắc rối.

Tiểu hành khất vừa nghe vậy định vụt đứng lên, nhưng bị lão khất cái giữ tay lại nói :

- Hài nhi, người điếc à ? Người ta đến đây tìm Đồng Thiên Kỳ, người nên xem xem, nếu không có đủ bản lĩnh há dám tìm đến nhân vật danh chấn võ lâm Trung nguyên ? Ngồi ăn đi, chưa đến lúc người múa tay múa chân.

Tiểu hành khất hậm hực ngồi yên, nhưng bực mình nói :

- Đến lúc cần động chân tay thì ông nhớ báo nhé !

Bấy giờ lão già kia đánh mắt cho hai gã trung niên áo đen một cái, rồi nhìn về phía bàn Đồng Thiên Kỳ như ra hiệu.

Nhận được cái nhìn, hai gã hắc y trung niên liền sải bước hùng hổ tiếng đến bên bàn Đồng Thiên Kỳ, không đợi chàng phản ứng cả hai liền kéo ghế ra ngồi phịch xuống, bốn ánh mắt hau háu cứ nhìn lấy người Bạch Vân Phụng, bất giác cuốn cổ chạy xuống như vừa nuốt một bụm nước bọt.

Gã ngồi bên trái bỗng đưa mắt nhìn lại Đồng Thiên Kỳ, nheo nheo mắt trịch thượng, nói:

- Ê, tiểu tử ! Hương Sơn tiểu tập này đất rộng người thưa tìm đâu ra vị cô nương tươi nõn thế này

Ánh mắt sắc bén của Đồng Thiên Kỳ bỗng quắc lên khiến lời gã ta bị chặn lại trong họng, chàng nói:

- Bằng hữu, người đến tìm Diêm vương đấy hử ?

Người đã được phân đến đây tìm đón Đồng Thiên Kỳ hiển nhiên không phải hạng tầm thường nên căn bản hai gã trung niên áo đen này chẳng coi Đồng Thiên Kỳ vào đâu. Khi ấy vì nghe vậy, gã ngồi bên trái bỗng quát :

- Tiểu cẩu không biết tôn ty trật tự

Lời chưa dứt, cả bàn tay to bè của gã như bàn chông chộp vào cổ tay phải đang nắm đũa của Đồng Thiên Kỳ nhanh không tưởng.

Đồng Thiên Kỳ bình thản như không, chỉ có khi tay trảo gã ta đến nơi thì cổ tay hơi lắc nhẹ một cái. "ầm..." một một tiếng, cả bàn tay trảo đều cắm phập xuống mặt bàn, đủ thấy một trảo vừa rồi của gã ta uy lực thế nào.

Gã ngồi bên phải bỗng phát hiện ra trên tay trái Đồng Thiên Kỳ có băng bó, bất giác cười gằn một tiếng nham hiểm nói lớn:

- Tiểu tử, người chịu trời đi !

Dứt lời, song thủ của lão nhằm đúng tay trái đang gát trên bàn chộp tới. Gã bên phải vừa rồi một chiêu thất thủ, thấy đồng bọn ra tay cũng lập tức vung song thủ bắt vào tay phải của chàng.

Bàn bên kia lão hành khát đã ngừng đũa, tiểu hành khát vụt đứng lên vẻ rất tức giận.

Đồng Thiên Kỳ vẫn ngồi trấn tĩnh như không, khi thấy cả hai bên công tới, chỉ thấy chàng hơi nhường người lui, tay trái rút lại, đồng thời tay phải vung lên như chớp...

Chỉ nghe "ầm, ầm..." mấy tiếng kèm theo những tiếng rú dài vẻ đau đớn, đến như đứng ở ngoài là lão khát cái và cả lão già áo đen cũng không hề nhận rõ Đồng Thiên Kỳ ra tay như thế nào. Chỉ thấy hai gã trung niên chồm người trên bàn, hai bàn tay mắc cứng trên bàn bởi trên mỗi bàn tay bị hai chiếc đũa cắm phập xuống sâu có đến năm thốn..

Lão già áo đen đứng chặn ở cửa mắt biến sắc, thực sự lão không thể tưởng tượng nổi tình thế có thể xảy ra như vậy.

Đồng Thiên Kỳ mặt thản nhiên như không, đưa tay lấy trong ống ra thêm sáu chiếc đũa khác, nhìn hai gã trung niên khinh bỉ hỏi :

- Vừa rồi cái người nói ở đây chờ ai ?

Cả hai không hện mà đồng thanh đáp :

- Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt hỏi :

- Các người biết hấn ta chứ ?

Lão già đứng ở cửa giật mình, như định thần lại rồi tự liệu không thắng nổi thiếu niên này, bên hắng giọng hỏi :

- Tiểu tử, người là gì Đồng Thiên Kỳ ?

Đầu không ngẩng lên, Đồng Thiên Kỳ hỏi lại :

- Người thử nói xem ?

Đã khiếp nhưng vẫn cố làm bạo, lão già cười nói :

- Chẳng lẽ người định bảo lão phu đoán người chính là Đồng Thiên Kỳ ?

Đồng Thiên Kỳ cười bật thành tiếng gật gật đầu nói :.

- Bằng hữu, người tuy trong lòng không muốn nghĩ vậy, nhưng thực tế người đoán đúng.

Một câu này đừng nói đến lão già áo đen khó tin, mà ngay ông cháu lão khát cái cũng cảm thấy hoài nghi.

Lão già đưa cặp mắt cáo nhìn đối phương một lượt, nói :

- Tiểu bối, người như đã dám to gan mạo xưng tất cũng có liên quan với Đồng Thiên Kỳ, có giỏi thì ở đây chờ lão phu !

Nói rồi lão quay người định bước đi. Đồng Thiên Kỳ đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, huyết Mi tâm giữa trán ửng đỏ lạnh giọng nói :

- Đứng yên, bằng hữu người từng nghe nói gặp Huyết Kiếp Thủ toàn mạng bao giờ chưa ?

Lão già giật thót mình quay ngoắc người lại, bất giác trợn mắt nhìn chăm vào mặt Thiên Kỳ, tai như ù lên miệng lảm nhảm :

- Nốt son, Đồng Thiên Kỳ !

Cả người lão như không tự chủ được thoái lui sau hai bước, chỉ nghe tiếng cười lạnh lẽo của Đồng Thiên Kỳ vang lên :

- Hắc hắc... Người hẳn muốn xem hai vị bằng hữu này siêu thoát thế nào ?

Hai gã trung niên hán tử vừa nghe đến câu ấy chừng như quên hết đau đớn, hiện tại giật phắt tay ra, bấy giờ mới rút tay khỏi mấy chiếc dũa quái ác được, cả hai thân hình ngã nhoài về sau vì mất đà, nhưng đúng lúc ấy bỗng cả hai rú lên thê thảm, hai thân hình đổ ầm xuống sàn, trên trán mỗi người nhận đủ ba chiếc dũa ghim sâu vào óc thành hình tam giác.

Lão già giật thót cả người run sợ, bản năng sinh tồn khiến cả người lão vụt quay ra cửa định chạy đi, nhưng đúng ngay lúc ấy một râu hạt rèm nhằm đúng mặt lão bắn tới, tuy rằng cao thủ nhưng quá bất ngờ, lại đang khi khiếp hãi cho nên lão tránh không kịp. Mặt lão nhận đủ một râu hạt máu chảy bết be.

Khi nhướng mắt lên nhìn mới thấy Đồng Thiên Kỳ đã đứng chẹn ngoài cửa rồi.

Lão nằm mơ cũng không thể nghĩ ra thân pháp của Đồng Thiên Kỳ như xuất quỷ nhập thần như vậy, biết ngày hôm nay hung nhiều cát ít, lão hần học nói :

- Đồng Thiên Kỳ, nếu là hảo hán, người ở đây chờ lão phu gọi người muốn gặp người đến !

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười lạnh lùng :

- Hừ... các người ba tên đến đây chẹn cửa lục soát, bắt gài cho hẳn, đi ba mà giờ về một, chẳng lẽ người không thấy đơn độc lắm sao ?

Chỉ nghe một câu này cả người lão đã sờn gai óc, bất giác thoái lui mấy bước vấp phải một chiếc ghế đồ kèn.

- Họ Đồng kia, người... người định thế nào đây ?

Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh như tiền chỉ tay vào hai cái xác kia, nói :

- Dẫn bọn chúng đi !

Lão già tức giận rút phất ngọn nhuyễn tiên ở thắt lưng ra, quát lớn :

- Đồng Kỳ, người tưởng Dã Hồ ta sợ người chắc ?

-Ồ, bằng hữu, bọn chúng cả hai đều không kịp báo danh, người có hơn chúng đấy !

Nói rồi cử bước tiến vào, lão già khấn trương hơn lại thụt lùi một bước, nhưng va phải chiếc bàn bát tiên, xem chừng đã hết đường thoái. Dã Hồ liền hất ngọn roi ra sau chuẩn xuất thủ, nào ngờ đầu roi vừa khéo rơi đúng dưới chân tiểu hành khất.

Tiểu hành khất dùng chân đạp mạnh lên đầu ngọn roi, rồi vờ như không có chuyện gì xảy ra, tay nắm đùi gà lên nhai ngồm ngoàm.

Đồng Thiên Kỳ đương nhiên nhìn rõ mọi chuyện đánh mắt về phía ông cháu ăn mày kia mỉm cười.

Từ cự ly sáu xích giờ chỉ còn bốn xích, đây là cự ly tối ưu để sử dụng nhuyễn tiên, Dã Hồ không dám để Đồng Thiên Kỳ tiến gần hơn nữa, liền thét dài một tiếng rồi vung roi lên...

Nhưng "bộp" một tiếng, ngọn roi vượt khỏi tay lão rơi xuống sàn, cũng may Đồng Thiên Kỳ không nhân cơ hội nhảy vào tấn công.

Lão già quay đầu nhìn lại mới hay chính gã tiểu hành khất đạp chân lên đầu ngọn roi của mình, tay vẫn nắm đùi gà ăn như không có gì xảy ra.

Thấy chuyện mình bị gã thiếu niên này chơi khăm, bất giác bao căm hận trong lòng lão như trút hết vào đây, lão chửi ầm lên:

- Quân cẩu tạp chủng !

Rồi nhảy bổ cả người đến, hai tay trao Chop vào người tiểu hành khất, nào ngờ tiểu hành khất đã chuẩn bị đón sẵn tay trái nhưng như chớp Chop bát canh còn nóng vung thẳng vào mặt lão, đồng thời cả người lộn nhanh ra ngoài Chop lấy, ngọn roi la lớn:

- Lão cẩu thối tha, người chết!

Đồng Thiên Kỳ không ngờ thiếu niên hành khất này ra tay và thân pháp nhanh như vậy, bất giác ngăm la lên "Chẳng lẽ là nó ? "

Lão già áo đen vừa rồi mặt trúng thương, bây giờ nguyên cả tô canh đầy mắm muối úp vào mặt thì cay rát tận xương, mắt còn mở chưa ra, bỗng nghe "bộp" một tiếng, cả ngọn roi quăn chặt trên cổ, rồi...

"Bình" một tiếng, cả người lão đổ kên lên sà, chỉ nghe thiếu niên hét lớn :

- Chết này !

Cả hai gót giày của thiếu niên hành khất nhảy lên rồi nhảm đúng đầu lão dầm xuống, một tiếng kêu thống thiết nhanh chóng tắt lịm trong họng lão già.

Lão khất cái thấy cháu mình ra tay mà không kịp cản, khi ấy đứng vụt dậy la lớn :

- Hàì nhi, lần này thì ngươi gây họa lớn

- o O o -